Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (šestého senátu)

16. prosince 2015 *

„Mimosmluvní odpovědnost — Místní zaměstnanec přidělený k delegaci Unie v Egyptě — Skončení smlouvy — Nepředložení potvrzení o skončení služebního poměru zaměstnance egyptskému orgánu sociálního zabezpečení ze strany delegace a pozdější nenapravení situace daného zaměstnance v tomto ohledu tímto orgánem — Promlčení — Průběžně vznikající škoda — Částečná nepřípustnost — Zásada řádné správy — Přiměřená lhůta — Článek 41 Listiny základních práv — Dostatečně závažné porušení právní normy, která přiznává práva jednotlivcům — Jistá škoda — Příčinná souvislost“

Ve věci T-138/14,

Randa Chart, s bydlištěm ve Woluwe-Saint-Lambert (Belgie), zastoupená T. Bontinckem a A. Guillermem, avocats,

žalobkyně,

proti

Evropské službě pro vnější činnost (ESVČ), zastoupené S. Marquardtem a M. Silva, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je žaloba na náhradu škody směřující k náhradě škody, která žalobkyni údajně vznikla v důsledku toho, že delegace Evropské unie v Káhiře (Egypt) nepředložila po jejím odstoupení potvrzení o skončení jejího služebního poměru egyptskému orgánu sociálního zabezpečení a později její situaci v tomto ohledu nenapravila,

TRIBUNÁL (šestý senát),

ve složení S. Frimodt Nielsen, předseda, F. Dehousse a A. M. Collins (zpravodaj), soudci,

vedoucí soudní kanceláře: S. Bukšek Tomac, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 2. července 2015,

vydává tento

* Jednací jazyk: francouzština.

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

1 V květnu 1990 zaměstnala žalobkyni, paní Randu Chart, jež byla v té době egyptskou státní příslušnicí, delegace Evropské komise v Káhiře (Egypt) (dále jen „delegace“) jako místní zaměstnankyni za účelem výkonu funkce asistentky. Žalobkyně spadala pod egyptský systém sociálního zabezpečení.

2 Následně se delegace stala součástí Evropské služby pro vnější činnost (ESVČ).

3 Dne 8. října 2001 žalobkyně poté, co ode dne 20. října 2000 čerpala pracovní volno z osobních důvodů, podala žádost o odstoupení a přestěhovala se za účelem výkonu nového zaměstnání do Belgie.

4 V blíže neurčený den v roce 2004 převzala žalobkyně byt v Káhiře, který si koupila v rámci projektu v roce 1998.

5 Dne 3. února 2005 poslala žalobkyně jedné ze svých bývalých spolupracovnic delegace e-mail následujícího znění:

„[Po] vzrušujících zkušenostech v Evropě jsem přemýšlela nad tím, že se vrátím domů! Takže jsem nedávno absolvovala několik pracovních pohovorů u zahraničních společností a institucí v Egyptě a dostala jsem pracovní nabídku z UNDP. Překvapuje mě, že nemůžu najít formulář o skončení služebního poměru vystavený delegací (posledním zaměstnavatelem).

Tento dokument by měl být v mé složce na delegaci. Mohla byste mi prosím e-mailem poslat jeho naskenovanou kopii a poté jeho originál na mou adresu v Bruselu [...]“

6 Podle vysvětlení uvedených žalobkyní v jejích písemnostech, jež ESVČ nezpochybnila, se formulářem zmíněným v e-mailu uvedeném v bodě 5 výše myslí potvrzení s názvem „estemara 6“, které musí zaměstnavatel vystavit do sedmi dnů od ukončení pracovní smlouvy zaměstnance ve třech vyhotoveních, tj. originál pro egyptský orgán sociálního zabezpečení, kopii pro zaměstnance a kopii pro zaměstnavatele, a doručit egyptskému orgánu sociálního zabezpečení. Doručení tohoto formuláře je nezbytné pro uzavření spisu sociálního zabezpečení, který váže tohoto zaměstnance k tomuto zaměstnavateli, pro otevření nového spisu sociálního zabezpečení s novým zaměstnavatelem a pro to, aby zaměstnanec mohl na konci kariéry uplatnit své důchodové nároky.

7 Dne 1. dubna 2005 žalobkyně obdržela e-mail od egyptské společnosti, u které se ucházela o práci, ve kterém bylo uvedeno, že „je ještě třeba, aby dodala určitý administrativní dokument k dokončení přijímacího procesu“. Autor e-mailu zdůraznil, že doufá, že mu žalobkyně může tento dokument co nejrychleji dodat a podepsat pracovní smlouvu.

8 E-mailem ze dne 11. srpna 2005 žalobkyně znovu požádala delegaci o vystavení formuláře „estemara 6“ na její jméno, jelikož její e-mail ze dne 3. února 2005 zůstal bez odpovědi. Uvedla zejména, že úspěšně absolvovala pracovní pohovor v Káhiře a nechce riskovat „ztrátu“ nabídky, jež ji byla učiněna, jako tomu bylo v případě UNDP z důvodu nedodání uvedeného formuláře.

9 Žalobkyně se z dopisu ze dne 13. září 2005, který jí zaslal její potenciální zaměstnavatel v Egyptě, dozvěděla, že delegace ve skutečnosti formulář „estemara 6“ egyptskému orgánu sociálního zabezpečení nedoručila, takže z jeho strany je stále považována za zaměstnankyni delegace. Tento zaměstnavatel uvedl, že pokud mu tento formulář nebude během jednoho týdne předložen, bude nucen od přijetí žalobkyně upustit.

10 Dne 10. ledna 2006 učinila jiná egyptská společnost žalobkyni pracovní nabídku s tím, že by mohla začít pracovat, jakmile bude dokončen přijímací proces.

11 Žalobkyně zopakovala delegaci žádost o vystavení formuláře „estemara 6“ na její jméno dne 14. března 2006 a 12. září 2006.

12 Dne 6. března 2007 jiná společnost se sídlem v Egyptě zaslala žalobkyni dopis, ve kterém ji informovala o tom, že by ji chtěla nabídnout práci osobní asistentky generálního ředitele, ale že tak nemůže učinit, jelikož nemá k dispozici formulář „estemara 6“ vystavený na její jméno.

13 Žalobkyně opět vyzvala delegaci, aby ji zaslala formulář „estemara 6“ vystavený na její jméno, a to dne 7. března 2007 a 3. prosince 2007, jakož i 20. února 2008.

14 V srpnu 2008 získala žalobkyně belgickou státní příslušnost.

15 Dne 5. února 2009 žalobkyně zaslala delegaci e-mail, ve kterém uvedla, že se v roce 2007 rozhodla „zrušit sociální pojištění v Egyptě“ a při této příležitosti se od egyptského orgánu sociálního zabezpečení dozvěděla, že její spis sociálního zabezpečení je stále otevřený, neboť delegace tomuto orgánu nezaslala formulář „estemara 6“. Rovněž uvedla, že v listopadu roku 2007 kontaktovala delegaci, která jí potvrdila, že tento formulář není obsažen v jejím osobním spise. Nakonec delegaci znovu vyzvala, aby podnikla nezbytné kroky k tomu, aby její spis sociálního zabezpečení mohl být uzavřen.

16 Tentýž den delegace žalobkyni odpověděla, že udělá vše pro to, aby tento problém vyřešila, ale že potřebuje více času.

17 E-mailem ze dne 21. března 2009 žalobkyně požádala delegaci, aby ji informovala o vývoji situace. Jelikož žalobkyně neobdržela na tento e-mail žádnou odpověď, obrátila se na delegaci e-mailem ze dne 20. dubna 2009.

18 E-mailem ze dne 23. dubna 2009 delegace informovala žalobkyni, že stále ještě pracuje na hledání řešení jejího problému a že ji bude kontaktovat, jakmile bude mít více informací.

19 Vzhledem k tomu, že žalobkyně neměla od delegace žádné zprávy, vyzvala ji znovu dne 30. září 2009 k tomu, aby ji informovala o vývoji situace. Tuto žádost zopakovala e-mailem ze dne 27. října 2009, který rovněž zůstal bez odpovědi.

20 Dne 15. února 2010 žalobkyně zaslala dopis vedoucímu oddělení K5 „Místní zaměstnanci“ Generálního ředitelství pro vnější vztahy Komise (dále jen „GŘ Relex“), v němž připomněla skutečnosti uvedené v e-mailu ze dne 5. února 2009 (viz bod 15 výše) a popsala následnou e-mailovou korespondenci s delegací, přičemž si stěžovala na nečinnost, jakož i netransparentnost a nedostatečnou komunikaci ze strany delegace.

21 V dopisu ze dne 4. března 2010 vedoucí oddělení K5 žalobkyni sdělil, že se omlouvá za to, že delegace neodpověděla na její žádosti, a že potřebuje nějaký čas na to, aby získal od dané delegace relevantní informace.

22 Dopisem ze dne 18. března 2010 delegace požádala egyptské orgány odpovědné za přistěhovalectví a cestovní doklady o vystavení „movement certificate“ (potvrzení o pohybu) na jméno žalobkyně, které dokládá, že posledně jmenovaná opustila egyptské území v roce 2001, a je určeno egyptskému orgánu sociálního zabezpečení.

23 Dopisem ze dne 25. března 2010 uvedené orgány delegaci odpověděly, že tento dokument mohou vystavit pouze soudním orgánům nebo dotyčné osobě, přičemž v posledně uvedeném případě pouze na žádost této osoby.

24 V e-mailu ze dne 26. března 2010 úředník oddělení K5 „Místní zaměstnanci“ GŘ Relex žalobkyni zejména informoval o tom, že po navázání kontaktu s delegací zjistil, že je patrně nutné, aby egyptské orgány odpovědné za přistěhovalectví a cestovní doklady vystavily „movement certificate“ dokládající, že opustila egyptské území v roce 2001, a že delegace v tomto směru již učinila všechny nezbytné kroky.

25 V květnu 2010 se manžel žalobkyně setkal v Káhiře s vedoucím delegace, který mu vysvětlil, že za účelem uzavření spisu sociálního zabezpečení jeho manželky musí tato požádat egyptské orgány odpovědné za přistěhovalectví a cestovní doklady o vystavení „movement certificate“.

26 E-mailem ze dne 14. června 2010 oznámila žalobkyně delegaci, že jí advokát i „administrativní poradce“ doporučili, aby o vystavení „movement certificate“ nežádala. Uvedla, že sdílí jejich názor, podle něhož přísluší nalézt řešení problému delegaci a taková žádost by jí mohla značně poškodit, protože tento typ dokumentu se rovněž žádá u osob podezřelých ze spáchání trestných činů, aby se zejména prokázalo jejich alibi.

27 Dne 13. října 2010 zaslala žalobkyně delegaci e-mail, aby se informovala o tom, jaké kroky delegace podnikla za účelem uzavření jejího spisu sociálního zabezpečení. V tomto e-mailu zopakovala, že považuje řešení navrhované delegací, tj. získat „movement certificate“, za nevhodné a nepřijatelné. Vyzvala delegaci, aby jí dala „jasnou a konkrétní odpověď“ do poloviny listopadu 2010.

28 Dne 17. října 2010, po setkání zástupce delegace s pracovníkem egyptského orgánu sociálního zabezpečení, tento orgán sám požádal egyptské orgány odpovědné za přistěhovalectví a cestovní doklady, aby mu zaslaly „movement certificate“ žalobkyně. Tato žádost neměla žádnou odezvu.

29 Dne 8. března 2011 zaslal egyptský právní zástupce žalobkyně vedoucímu delegace dopis, ve kterém ho zejména požádal, aby ve lhůtě jednoho měsíce učinil finanční nabídku za účelem vyřešení sporu týkajícího se spisu sociálního zabezpečení jeho klientky smírnou cestou.

30 Dopisem ze dne 7. dubna 2011 informoval vedoucí delegace právního zástupce žalobkyně o tom, že se věc stále prošetřuje a že na jeho žádost bude odpovězeno do 18. dubna 2011.

31 Dne 17. května 2011 egyptský právní zástupce žalobkyně opět napsal vedoucímu delegace, přičemž si stěžoval na to, že na svou žádost neobdržel žádnou odpověď, a dožadoval se odpovědi do 3. června 2011.

32 V dopise ze dne 19. května 2011 egyptskému právnímu zástupci žalobkyně vedoucí delegace sdělil, že delegace nemůže akceptovat, aby jí byla uložena lhůta k odpovědi na jeho žádost a že se věc stále řeší.

33 Dne 13. června 2011 podala žalobkyně k Evropskému veřejnému ochránci práv stížnost proti ESVČ, ve které zpochybnila způsob, jakým se delegace zabývala problémem jejího spisu sociálního zabezpečení v Egyptě.

34 V listopadu 2011 žalobkyně předala egyptskému orgánu sociálního zabezpečení formulář „estemara 6“, který se nakonec delegace v říjnu 2011 uvolila předat. Uvedený orgán nicméně tento formulář odmítl z důvodu, že je antidatován, s datem z října 2001.

35 Dne 8. března 2013 vydal veřejný ochránce práv rozhodnutí o stížnosti podané žalobkyní. Měl za to, že delegace je odpovědná za nepředložení formuláře „estemara 6“ v požadovaných lhůtách a že jakákoli škoda, jež žalobkyni vznikla do května 2010 a souvisela s protiprávností její situace v oblasti sociálního

zabezpečení, byla důsledkem tohoto nepředložení, jakož i přetrvávající neschopnosti delegace napravit po roce 2001 tuto situaci. Domníval se však, že jakoukoli škodu, která žalobkyni vznikla po květnu 2010, je třeba přičíst výhradně žalobkyni vzhledem k jejímu odmítnutí požádat příslušné egyptské orgány o „movement certificate“.

36 Z tohoto rozhodnutí rovněž vyplývá, že veřejný ochránce práv předložil ESVČ návrh na smírné řešení spočívající zejména v tom, aby ESVČ učinila nezbytné kroky k uzavření spisu sociálního zabezpečení žalobkyně, jakmile žalobkyně předloží „movement certificate“, uhradila zbývající dlužné částky žalobkyně ze sociálního zabezpečení, včetně případné pokuty, která mohla být uložena, a pečlivě zvážila jakýkoli podložený návrh na náhradu škody, která žalobkyni údajně vznikla do května 2010.

37 Veřejný ochránce práv poté, co konstatoval, že se ESVČ zavázala vyhovět prvním dvěma částem návrhu na smírné řešení, případ v rozsahu, v němž se týkal těchto aspektů stížnosti, uzavřel. Pokud jde o náhradu škody, která žalobkyni údajně vznikla do května 2010, veřejný ochránce práv poznamenal, že žalobkyně nepředložila žádné důkazy o existenci takové škody, a proto uzavřel zkoumání tohoto aspektu stížnosti s tím, že žádné další šetření není v tomto ohledu nutné.

38 V e-mailu ze dne 10. července 2013 manžel žalobkyně uvedl, že jeho manželka nedávno získala „movement certificate“ a požádal ESVČ o setkání, aby se mohl „definitivně uzavřít [uvedený] spis“. Dne 16. července 2013 ESVČ v odpovědi na tento e-mail vyzvala žalobkyni, aby zaslala toto potvrzení delegaci. E-mailem z téhož dne manžel žalobkyně informoval ESVČ, že jeho manželka podmiňuje zaslání „movement certificate“ svoláním jednání, na kterém by se rovněž vyřešila otázka náhrady škod, které jí vznikly. E-mailem ze dne 17. září 2013 ESVČ žalobkyni zejména sdělila, že veřejný ochránce práv v rozhodnutí ze dne 8. března 2013 uvedl, že nepředložila důkazy o tvrzených škodách a uzavřel zkoumání tohoto aspektu její stížnosti. ESVČ dodala, že žalobkyně může předložit takové důkazy jí, pokud si to přeje.

39 Dopisem ze dne 30. října 2013 zaslala žalobkyně ESVČ žádost o náhradu majetkové a nemajetkové újmy, která jí vznikla z důvodu údajného protiprávního jednání delegace od října 2001, ohodnocené na částku 452 339,18 eura. V tomto dopise zejména uvedla, že je ochotna předat „movement certificate“ ESVČ, „pokud uzná chyby, jichž se dopustila od roku 2001 do dnešního dne a jež zakládají mimosmluvní odpovědnost Unie [...] a nahradí újmu, která z ní vyplývá“.

40 Dopisem ze dne 8. ledna 2014 ESVČ tuto žádost zamítla s tím, že je újma promlčena, jelikož žalobkyně o skutečnosti, jež vede ke vzniku odpovědnosti, věděla od 13. září 2005 (viz bod 9 výše).

41 Na otázku položenou v tomto ohledu na jednání ESVČ uvedla, že ke dni jednání je spis sociálního zabezpečení žalobkyně v Egyptě nepochybně stále otevřen.

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení

42 Žalobkyně podala projednávanou žalobu návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 27. února 2014.

43 Na základě návrhu soudce zpravodaje rozhodl Tribunál (šestý senát) o zahájení ústní části řízení. Dne 2. května 1991 Tribunál v rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 64 jednacího řádu Tribunálu vyzval účastnice řízení k písemné odpovědi na určité otázky, což tyto učily ve stanovené lhůtě.

44 Řeči účastnic řízení a jejich odpovědi na otázky Tribunálu byly vyslechnuty na jednání dne 2. července 2015.

45 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

— uznal mimosmluvní odpovědnost ESVČ;

— uložil ESVČ povinnost nahradit vzniklou újmu vyčíslenou na částku 509 283,88 eura s výhradou, že v průběhu řízení nedojde k jejímu zvýšení;

— podpůrně uložil ESVČ povinnost nahradit újmu vzniklou od 30. října 2008 ohodnocenou na částku 380 063,81 eura s výhradou, že v průběhu řízení nedojde k jejímu zvýšení;

— uložil ESVČ náhradu nákladů řízení.

46 ESVČ navrhuje, aby Tribunál:

— odmítl žalobu jako nepřípustnou;

— podpůrně zamítl žalobu jako neopodstatněnou;

— uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

47 Kromě toho se žalobkyně domáhá toho, aby Tribunál v rámci organizačních procesních opatření nařídil ESVČ předložit dokumenty prokazující kroky, které delegace a ESVČ učinily za účelem řešení tohoto sporu.

Právní otázky

Úvodní poznámky

48 Podle čl. 340 druhého pododstavce SFEU nahradí Unie v případě mimosmluvní odpovědnosti v souladu s obecnými zásadami společnými právním řádům členských států škody způsobené jejími orgány nebo zaměstnanci při výkonu funkce.

49 Z ustálené judikatury vyplývá, že ke vzniku mimosmluvní odpovědnosti Unie, ve smyslu výše uvedeného ustanovení, za protiprávní jednání jeho orgánů nebo institucí musí být splněn souhrn kumulativních podmínek, a to protiprávnost jednání vytýkaného unijnímu orgánu nebo instituci, existence škody a příčinná souvislost mezi tvrzeným jednáním a dovolávanou škodou (rozsudky ze dne 29. září 1982, Oleifici Mediterranei v. EHS, 26/81, Recueil, EU:C:1982:318, s. 3057, bod 16, a ze dne 14. prosince 2005, Beamglow v. Parlament a další, T-383/00, Sb. rozh., EU:T:2005:453, bod 95).

50 Tyto tři podmínky jsou kumulativní. Nesplnění jedné z nich tedy postačuje k zamítnutí žaloby na náhradu škody (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 15. září 1994, KYDEP v. Rada a Komise, C-146/91, Recueil, EU:C:1994:329, bod 81, a ze dne 20. února 2002, Förde-Reederei v. Rada a Komise, T-170/00, Recueil, EU:T:2002:34, bod 37).

51 Pokud jde zaprvé o podmínku týkající se protiprávního jednání vytýkaného dotyčnému unijnímu orgánu nebo instituci, judikatura vyžaduje, aby bylo prokázáno dostatečně závažné porušení právní normy, jejímž cílem je přiznání práv jednotlivcům (rozsudek ze dne 4. července 2000, Bergaderm a Goupil v. Komise, C-352/98 P, Recueil, EU:C:2000:361, bod 42). Rozhodujícím kritériem, na základě něhož lze mít za to, že je porušení dostatečně závažné, je kritérium spočívající v tom, že dotyčný unijní orgán nebo instituce zjevným a závažným způsobem překročily meze kladené jejich posuzovací pravomoci. Pokud tento orgán nebo tato instituce disponují pouze značně omezeným prostorem pro uvážení, nebo dokonce žádný prostor pro uvážení nemají, pouhé porušení unijního práva může stačit

k prokázání existence dostatečně závažného porušení (rozsudky ze dne 10. prosince 2002, Komise v. Camar a Tico, C-312/00 P, Recueil, EU:C:2002:736, bod 54, a ze dne 12. července 2001, Comafrica a Dole Fresh Fruit Europe v. Komise, T-198/95, T-171/96, T-230/97, T-174/98 a T-225/99, Recueil, EU:T:2001:184, bod 134).

52 Pokud jde o podmínku týkající se existence škody, může být odpovědnost Unie založena pouze tehdy, pokud žalobci skutečně vznikla skutečná a jistá škoda (rozsudek ze dne 16. ledna 1996, Candiotte v. Rada, T-108/94, Recueil, EU:T:1996:5, bod 54). Je na žalobci, aby předložil důkazy za účelem prokázání existence a rozsahu takové škody (rozsudek ze dne 16. září 1997, Blackspur DIY a další v. Rada a Komise, C-362/95 P, Recueil, EU:C:1997:401, bod 31 a citovaná judikatura). Podmínka existence jisté škody je splněna, jakmile škoda bezprostředně hrozí a je předvídatelná s dostatečnou jistotou, i když nemůže být dosud přesně vyčíslena (rozsudek ze dne 14. ledna 1987, Zuckerfabrik Bedburg a další v. Rada a Komise, 281/84, Recueil, EU:C:1987:3, bod 14, a usnesení ze dne 14. prosince 2005, Arizona Chemical a další v. Komise, T-369/03, Sb. rozh., EU:T:2005:458, bod 106).

53 Co se týče podmínky existence příčinné souvislosti mezi tvrzeným jednáním a dovolávanou škodou, musí uvedená škoda vyplývat dostatečně přímým způsobem z vytýkaného jednání, to znamená, že toto jednání musí být určující příčinou škody, jelikož neexistuje povinnost napravovat všechny, dokonce i vzdálené, škodlivé následky protiprávní situace (rozsudek ze dne 4. října 1979, Dumortier a další v. Rada, 64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 a 45/79, Recueil, EU:C:1979:223, bod 21; rovněž viz rozsudek ze dne 10. května 2006, Galileo International Technology a další v. Komise, T-279/03, Sb. rozh., EU:T:2006:121, bod 130 a citovaná judikatura). Je na žalobci, aby příčinnou souvislost mezi vytýkaným jednáním a dovolávanou škodou prokázal (viz rozsudek ze dne 30. září 1998, Coldiretti a další v. Rada a Komise, T-149/96, Recueil, EU:T:1998:228, bod 101 a citovaná judikatura).

54 Kromě toho čl. 46 první pododstavec statutu Soudního dvora Evropské unie, který se vztahuje na řízení před Tribunálem podle čl. 53 prvního pododstavce uvedeného statutu, stanoví:

„Nároky vůči Unii z mimosmluvní odpovědnosti se promlčují za pět let ode dne, kdy nastala skutečnost, na níž se zakládají. Promlčení se přerušuje buď podáním žaloby u Soudního dvora, nebo předběžnou žádostí, kterou poškozený předloží příslušnému orgánu Unie. V naposledy uvedeném případě musí být žaloba podána ve lhůtě dvou měsíců stanovené v článku 263 [TFUE]; podle okolností se použije čl. 265 druhý pododstavec [TFUE].“

55 Úlohou promlčení je uvést v soulad ochranu práv poškozených osob a zásadu právní jistoty. Promlčecí lhůta byla vymezena především s ohledem na dobu nezbytnou k tomu, aby údajně poškozená strana mohla shromáždit patřičné informace za účelem podání případné žaloby a ověřit skutečnosti, které by mohly být uplatněny na podporu této žaloby (viz usnesení ze dne 14. září 2005, Ehcon v. Komise, T-140/04, Sb. rozh., EU:T:2005:321, bod 57 a citovaná judikatura).

56 Promlčecí lhůta začne běžet, pokud jsou splněny všechny podmínky, na které je vázána povinnost náhrady škody, a zejména pokud se škoda, která má být nahrazena, konkretizovala (rozsudek ze dne 17. července 2008, Komise v. Cantina sociale di Dolianova a další, C-51/05 P, Sb. rozh., EU:C:2008:409, bod 54). Co se konkrétně týče sporů vzniklých z individuálních aktů, počíná promlčecí lhůta běžet od okamžiku, kdy se účinky těchto aktů projeví vůči osobám, které jsou jimi dotčeny [rozsudek ze dne 19. dubna 2007, Holcim (Deutschland) v. Komise, C-282/05 P, Sb. rozh., EU:C:2007:226, body 29 a 30, a usnesení ze dne 1. dubna 2009, Perry v. Komise, T-280/08, EU:T:2009:98, bod 36].

57 Pokud se poškozený mohl o skutečnosti způsobující škodu dozvědět pouze opožděně, lhůta vůči němu může začít běžet až poté, co se o této skutečnosti dozvěděl (viz rozsudek ze dne 13. prosince 2006, É. R. a další v. Rada a Komise, T-138/03, Sb. rozh., EU:T:2006:390, bod 49 a citovaná judikatura).

58 V případě průběžně vznikající škody se promlčení uváděné v článku 46 statutu Soudního dvora uplatní v závislosti na datu úkonu, kterým bylo promlčení přerušeno, na období předcházející o více než pět let tomuto datu, aniž jsou tím dotčeny nároky vzniklé během následujících období (usnesení ze dne 14. prosince 2005, Arizona Chemical a další v. Komise, T-369/03, Sb. rozh., EU:T:2005:458, bod 116, a ze dne 10. dubna 2008, 2K-Teint a další v. Komise a EIB, T-336/06, EU:T:2008:104, bod 106).

K přípustnosti

59 ESVČ, ač formálně nevznesla námitku nepřípustnosti na základě článku 114 jednacího řádu ze dne 2. května 1991, tvrdí, že je projednávaná žaloba nepřípustná, jelikož je promlčena podle článku 46 statutu Soudního dvora. ESVČ tvrdí, že se žalobkyně mohla o skutečnosti, jež vedla ke vzniku tvrzené újmy, dozvědět „přinejmenším od 1. dubna 2005 a nejpozději do 6. března 2007“, tedy více než pět let před podáním předběžné žádosti o náhradu škody ze dne 30. října 2013. Na jednání v odpovědi na otázku Soudního dvora ESVČ uvedla, že podle jejího názoru byly ony tři kumulativní podmínky umožňující žalobkyni v každém případě požadovat náhradu tvrzených škod splněny nejpozději v únoru 2008.

60 ESVČ se domnívá, že se žalobkyně nemůže argumentovat tím, že údajné protiprávní jednání dosud přetrvává, čímž jí působí průběžně vznikající a každodenně obnovující se škodu. Zdůrazňuje, že podle ustálené judikatury platí, že podmínky, na které je vázána povinnost náhrady škod uvedených v čl. 340 druhém pododstavci SFEU, a tudíž pravidla promlčení, která se vztahují na žaloby domáhající se náhrady uvedených škod, nemohou být založeny na jiných kritériích než kritériích striktně objektivních. Argumentace žalobkyně je přitom založena na „subjektivním vnímání“, podle kterého všechny události související s jejím profesním i osobním životem, ke kterým došlo po roce 2001, jsou následkem prvotního opomenutí delegace vystavit formulář „estemara 6“ na její jméno. ESVČ dochází k závěru, že promlčecí lhůta začala běžet od okamžiku, kdy „neuzavření spisu žalobkyně u orgánu sociálního zabezpečení skutečně a objektivně způsobilo újmu tím, že [jí] bránilo [...] přijmout nabídky potenciálních zaměstnavatelů“.

61 Žalobkyně odmítá námitku nepřípustnosti vznesenou ESVČ.

62 Žalobkyně především tvrdí, že údajné protiprávní jednání delegace v říjnu 2001 neskončilo a působilo jí od tohoto data průběžně vznikající a narůstající škodu. Podle ustálené judikatury přitom podle ní platí, že pokud má škoda takovou průběžně vznikající povahu, začíná promlčecí lhůta běžet až ode dne „úplné konkretizace“ této škody. Proto nelze vůči ní uplatňovat žádnou promlčecí lhůtu.

63 Žalobkyně podpůrně tvrdí, přičemž opakuje, že údajná škoda má průběžně vznikající povahu, a uvádí, že dne 30. října 2013 adresovala ESVČ předběžnou žádost o náhradu škody, která představovala úkon způsobující přerušení běhu promlčecí lhůty, že žalobní nárok nemůže být promlčen, pokud jde o škody, ke kterým došlo po 30. říjnu 2008.

64 Žalobkyně delegaci a ESVČ především vytýká, že nevystavily formulář „estemara 6“ do sedmi dnů po jejím odstoupení v říjnu 2001, později její situaci ve vztahu k egyptské organizaci sociálního zabezpečení nenapravily a nereagovaly na její žádosti. V této souvislosti se dovolává zaprvé porušení zásady řádné správy, zadruhé zásady přiměřené lhůty a zatřetí použitelného egyptského práva.

65 Žalobkyně delegaci a ESVČ rovněž vytýká, že se bez jejího souhlasu, aniž o tom byla předem informována, snažily získat „movement certificate“, jenž se jí týkal. Dovolává se v tomto ohledu porušení práva na respektování soukromého života.

66 Žalobkyně tvrdí, že z důvodu těchto údajných protiprávních jednání delegace a ESVČ ji vznikla majetkové i nemajetková újma.

67 První majetková újma, kterou žalobkyně tvrdí, tvoří administrativní výdaje a náklady na právní zastoupení, které vynaložila na jednotlivé, zejména správní kroky, jež podnikla v Belgii a Egyptě, odhadované na celkovou částku 5 200 eur. Žalobkyně v podstatě tvrdí, že jelikož se nemohla vrátit žít a pracovat do Egypta kvůli údajnému protiprávnímu jednání delegace a ESVČ, musela každý rok v Belgii podstoupit „dlouhý administrativní maraton“ na úřadech za účelem získání pracovního povolení a povolení k pobytu a nakonec i belgické státní příslušnosti.

68 Druhá majetková újma uplatňovaná žalobkyní se skládá z nákladů na bydlení, které vynaložila v Belgii od 1. ledna 2004. Žalobkyně požaduje náhradu nájemného za pronájem dvou bytů, které si v Belgii postupně pronajala mezi tímto datem a 31. lednem 2008, výdajů spojených s nákupem nábytku pro druhý z těchto bytů, jakož i úroků z úvěru na nákup bytu v Belgii v červenci 2007, do kterého se nastěhovala dne 1. února 2008.

69 Třetí majetková újma tvrzená žalobkyní se týká ztráty, která jí vznikla tím, že se od 1. ledna 2004 nemohla vrátit pracovat do Egypta a dosáhnout tam profesní kariéry, která by byla ve srovnání s kariérou v Belgii prestižnější, dynamičtější, finančně zajímavější a nabízela by lepší vyhlídky.

70 Čtvrtá majetková újma, kterou žalobkyně tvrdí, plyne ze snížené výše starobního důchodu, na který bude mít nárok v Belgii. Žalobkyně tvrdí, že z důvodu údajného protiprávního jednání delegace a ESVČ nedosáhne minimálního počtu let požadovaných pro nárok na starobní důchod v Egyptě a že počet odpracovaných let, kterých může dosáhnout v Belgii, je příliš nízký na to, aby vedl k nároku na plný starobní důchod v tomto státě.

71 Pátá majetková újma uplatňovaná žalobkyní se skládá z cestovních výdajů, které vynaložila na cesty do Egypta, aby se tam při hledání práce setkala s potenciálními zaměstnavateli a navštívila svou rodinu a přátele. Tyto výdaje odhaduje na částku 8 000 eur, a to na základě dvou cest za rok a průměrné ceny 400 eur za zpáteční letenku.

72 Pokud jde o tvrzenou nemajetkovou újmu, žalobkyně zaprvé tvrdí, že údajná protiprávní jednání delegace a ESVČ ji uvedla do stavu stresu a úzkosti, který jí způsobil poruchy trávení, kožní reakce a hlubokou depresi. Zadruhé se žalobkyně dovolává skutečnosti, že trpí odloučením od své rodiny a přátel.

73 Žalobkyně tvrdí, že jednotlivé majetkové a nemajetkové újmy uvedené v bodech 67 až 72 výše jsou přímým důsledkem toho, že delegace a ESVČ nevystavily formulář „estemara 6“ na její jméno a později její situaci v tomto ohledu nenapravily. Co se týče údajného protiprávního jednání vycházejícího z pokusů delegace získat bez jejího předchozího souhlasu „movement certificate“, který se jí týkal, žalobkyně v odpovědi na písemnou otázku Tribunálu odpověděla, že jí dané jednání způsobilo „zvláštní stres a napětí, které se podílely na zvýšení nemajetkové újmy, která jí vznikala [...] od roku 2004“.

74 Aniž je dotčena otázka, zda jednání vytýkaná delegaci a ESVČ mohou založit mimosmluvní odpovědnost Unie a zda podmínka týkající se existence přímé příčinné souvislosti je ve všech případech splněna, je třeba určit přesný okamžik, kdy tvrzené škodlivé účinky ve vztahu k žalobkyni skutečně nastaly. Za tímto účelem je nutné postupně posoudit jednotlivé majetkové a nemajetkové újmy, jejichž náhradu žalobkyně požaduje.

75 Je třeba předeslat, že mezi účastnicemi řízení je nesporné, že delegace byla podle použitelného egyptského práva povinna vyplnit a vystavit formulář „estemara 6“ týkající se žalobkyně od října 2001, ale že tak neučinila. Ze spisu vyplývá, že žalobkyně, která v té době byla v Belgii, se o tomto opomenutí nicméně dozvěděla až 13. září 2005, a to čistě náhodou (viz bod 9 výše). Je pravda, že žalobkyně e-maily ze dne 3. února (viz bod 5 výše) a 11. srpna 2005 (viz bod 8 výše) již žádala delegaci, aby jí do Belgie zaslala její kopii tohoto formuláře. V tuto dobu však v dobré víře věřila, že je tato kopie v jejím osobním spise vedeném u delegace; nevěděla, že ve skutečnosti tato delegace uvedený formulář ještě

nevystavila. Z tohoto důvodu je třeba mít v souladu s judikaturou citovanou v bodě 57 výše za to, že promlčecí lhůta nemohla v žádném případě začít běžet před 13. zářím 2005, zejména pak nikoli od října 2001.

76 Je třeba konstatovat, že všechny majetkové a nemajetkové újmy tvrzené žalobkyní mají původ ve stejné okolnosti, a sice ve skutečnosti, že si žalobkyně vzhledem k tomu, že delegace nevystavila formulář „estemara 6“ na její jméno, nemohla v Egyptě najít novou práci, a tudíž se v této zemi znovu usadit.

77 Podle žalobkyně z toho totiž vyplývá následující:

— dříve než požádala o belgickou státní příslušnost, musela obnovovat svá pracovní povolení a povolení k pobytu v Belgii a využívat služeb belgického a egyptského advokáta (první tvrzená majetková újma);

— musela stále nést náklady na bydlení v Belgii (druhá tvrzená majetková újma);

— nemohla budovat profesní kariéru v Egyptě (třetí tvrzená majetková újma);

— nebude mít nárok na důchod v Egyptě ani pobírat plný starobní důchod v Belgii (čtvrtá tvrzená majetková újma);

— musí dvakrát ročně nést cestovní výdaje, a to zejména za účelem návštěvy své rodiny a přátel v Egyptě (pátá tvrzená majetková újma);

— je ve stavu stresu a úzkosti a trpí odloučením od své rodiny a přátel.

78 Žalobkyně na několika místech ve svých písemnostech uvádí, že tvrzené újmy mají průběžně vznikající povahu od října 2001, jelikož skutečnost, že delegace nevystavila formulář „estemara 6“ na její jméno, trvá od tohoto data. Popisuje-li však uvedené újmy podrobně, označuje za datum jejich vzniku 1. leden 2004.

79 V tomto ohledu je třeba v první řadě poznamenat, že písemnosti ve spise prokazují, že se žalobkyně začala zúčastňovat pracovních pohovorů za účelem nalezení práce v Egyptě a poprvé ztratila pracovní příležitost v této zemi z důvodu absence formuláře „estemara 6“ vystaveného na její jméno v jejím spise sociálního zabezpečení až začátkem roku 2005 (viz body 5 a 8 výše). Žalobkyně tedy nemůže v žádném případě požadovat náhradu škody od 1. ledna 2004.

80 Dále je třeba konstatovat, aniž by v této fázi byla předjímána nahraditelnost škod tvrzených žalobkyní, že pouze některé z nich mohou mít průběžně vznikající povahu.

81 V tomto ohledu je třeba uvést, že z judikatury vyplývá, že za škody mající takovou povahu je třeba považovat škody, které se v obdobích po sobě jdoucích obnovují a zvyšují v poměru k uplynulému času (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 4. září 2009, Inalca a Cremonini v. Komise, T-174/06, EU:T:2009:306, bod 57).

82 Pod tuto definici nemůže spadat majetková újma, jež se skládá z administrativních výdajů a nákladů na právní zastoupení, které žalobkyně vynaložila v Belgii za účelem obnovování povolení k pobytu a pracovních povolení, jakož i získání belgické státní příslušnosti. I když se tyto několikrát v období od roku 2005 do srpna 2008 opakovaly, mají totiž okamžitou povahu, jelikož byly vynaloženy k datu zahájení každého z dotčených administrativních postupů a částky se v poměru k uplynulému času nezvyšovaly.

83 Tato složka první tvrzené majetkové újmy se ve vztahu k žalobkyni naposledy materializovala v srpnu 2008, tedy více než pět let před její předběžnou žádostí o náhradu škody ze dne 30. října 2013 a podáním této žaloby na náhradu škody. Z tohoto důvodu je třeba dojít k závěru, že v případě této složky došlo k promlčení.

84 Co se týče nákladů na právní zastoupení údajně vynaložených žalobkyní v Egyptě, které rovněž tvoří součást první dovolávané majetkové újmy a svou povahou jsou okamžité, stačí uvést, že žalobkyně neupřesňuje datum, ke kterému se tyto náklady konkretizovaly. Kromě toho nepředkládá žádný důkaz za účelem prokázání jejich skutečné povahy a rozsahu.

85 Z toho vyplývá, že je třeba návrh na náhradu první tvrzené majetkové újmy v plném rozsahu zamítnout.

86 Stejně tak nemůže být kvalifikována jako průběžně vznikající újma, jež se skládá z cestovních výdajů údajně vynaložených žalobkyní na cesty do Egypta. Svou povahou jsou takové výdaje totiž realizovány k datu každé z dotčených cest a nezvyšují se v poměru k uplynulému času.

87 V projednávaném případě žalobkyně neupřesňuje datum, ke kterému se tyto cestovní výdaje v jejím případě materializovaly. Lze nanejvýš předpokládat, že se vztahují k období od roku 2004 do roku 2013, což by vedlo k závěru, že došlo k promlčení, pokud jde o výdaje, které žalobkyně vynaložila před rokem 2009. Kromě toho žalobkyně v každém případě nepředkládá žádný důkaz o skutečné povaze a rozsahu tvrzených cestovních výdajů.

88 Proto je třeba návrh na náhradu páté tvrzené majetkové újmy v plném rozsahu zamítnout.

89 Další tři tvrzené majetkové újmy naopak mohou mít průběžně vznikající povahu.

90 V této souvislosti je třeba uvést, že ze spisu právně dostačujícím způsobem vyplývá, že se žalobkyně chtěla od začátku roku 2005 vrátit žít do Egypta a pracovat tam, ale nikdy nebyla schopna najít si v této zemi práci kvůli tomu, že delegace stále nevystavila formulář „estemara 6“ na její jméno, a byla tedy nucena zůstat žít a pracovat v Belgii. Pokud jde o tuto poslední skutečnost, je třeba především zdůraznit, že na rozdíl od tvrzení ESVČ na různých místech v jejích písemnostech nebylo rozhodnutí žalobkyně zůstat v Belgii od roku 2005 osobní a svobodnou volbou z její strany, nýbrž má podle slov žalobkyně původ v „blokování její administrativní situace v Egyptě“. Skutečnost, že se o pár let později rozhodla usadit natrvalo v Belgii a získat belgickou státní příslušnost, se především vysvětluje její rezignací v situaci, kdy neobdržela od delegace žádnou odpověď na opakované žádosti o vystavení formuláře „estemara 6“ na její jméno, a její snahou co možná nejvíc omezit rozsah škod, které jí údajně vznikly.

91 Z těchto důvodků mohou být v každém případě považovány za náklady, jež mají průběžně vznikající povahu, náklady na bydlení vynaložené v Belgii od začátku roku 2005 žalobkyní, která by mohla obývat byt, který zakoupila v Káhiře, kdyby se bývala mohla od tohoto data vrátit žít do Egypta a pracovat tam (viz bod 4 výše).

92 Pokud jde o příležitost dosáhnout v Egyptě zajímavější a lukrativnější profesní kariéry než v Belgii, již žalobkyně ztratila, a údajné důsledky této ztráty příležitosti z hlediska důchodových nároků, jedná se rovněž o škody, které, pokud se prokáží, mají průběžně vznikající a narůstající povahu, jelikož souvisí s tím, že se žalobkyně od roku 2005 nemohla vrátit pracovat do Egypta.

93 Co se konečně týče nemajetkové újmy, kterou žalobkyně tvrdí, je třeba mít v případě jejího dostatečného prokázání za to, že svou povahou nevznikla okamžitě, ale že se denně obnovovala po celé období, během kterého bylo žalobkyni bráněno v tom, aby se vrátila pracovat a žít do Egypta.

94 ESVČ nemůže tvrdit, že argumentace žalobkyně týkající se průběžně vznikající povahy tvrzených škod vychází z jejího „subjektivního vnímání“, podle kterého všechny události související s jejím profesním i osobním životem, ke kterým došlo po roce 2001, jsou následkem prvotního opomenutí delegace vystavit formulář „estemara 6“. Uvedená argumentace totiž není založena na pouhém subjektivním posouzení ze strany žalobkyně, ale na mnoha objektivních a konkrétních skutečnostech uvedených ve spisu, z něhož je zejména patrné, že žalobkyně byla od začátku roku 2005 pevně rozhodnuta vrátit se žít a pracovat do své rodné země, ve které vlastní byt a žije její rodina a přátelé, a že v letech 2005, 2006 a 2007 ztratila skutečné pracovní příležitosti v Egyptě z toho důvodu, že její spis sociálního zabezpečení neobsahoval formulář „estemara 6“ vystavený na její jméno. Ze spisu rovněž vyplývá, že i přes opakované žádosti o nápravu ze strany žalobkyně od února 2005 se delegace až o více než pět let později rozhodla, a to především ve vlastním zájmu (viz bod 119 níže), učinit v projednávaném případě první konkrétní krok tím, že se pokusila získat „movement certificate“, jenž se týkal žalobkyně, a že žalobkyně byla kvůli této složité situaci ve stavu stresu a úzkosti, který jí působil fyzické i psychické problémy, z nichž některé ještě přetrvávaly v den podání této žaloby.

95 Kromě toho ESVČ nebere v úvahu konkrétní výtku uváděnou žalobkyní. Žalobkyně delegaci nevytýká, že v říjnu 2001 nevystavila formulář „estemara 6“ na její jméno, ani že záměrně později její situaci nenapravila, i přes její žádosti v tomto smyslu, jež se od února 2005 neustále opakovaly. Žalobkyně má za to, že s ohledem na trvání tohoto údajně protiprávního jednání tvrzené škodlivé účinky i nadále v pravidelných intervalech vznikaly a narůstaly.

96 Pokud jde o důsledky, které je třeba vyvodit z konstatování, podle kterého mají druhá, třetí a čtvrtá tvrzená majetková újma, jakož i tvrzené nemajetkové újmy průběžně vznikající povahu, je třeba uvést, že hlavní argument žalobkyně, podle kterého nelze vůči ní v projednávané věci uplatnit žádnou promlčecí lhůtu, neboť údajné protiprávní jednání delegace a ESVČ, jakož i škodlivé účinky, které z něho vyplývají, přetrvávají dodnes, není v souladu s judikaturou citovanou v bodě 58 výše. V odpovědi na písemnou otázku, která byla žalobkyni položena Tribunálem, jakož i na jednání, žalobkyně ostatně výslovně uznala, že její hlavní argument vychází z nesprávného výkladu této judikatury, a uvedla, že tuto tezi opouští a trvá pouze na argumentu vzneseném podpůrně.

97 Podle tohoto posledně uvedeného argumentu a vzhledem k tomu, že žalobkyně předložila ESVČ předběžnou žádost o náhradu škody dne 30. října 2013, je třeba konstatovat, že projednávaná žaloba je přípustná v rozsahu, v němž směřuje k náhradě druhé, třetí a čtvrté tvrzené majetkové újmy, jakož i tvrzených nemajetkových újem, jelikož tyto újmy vznikly po 30. říjnu 2008. Ve zbývající části je třeba žalobu odmítnout jako nepřípustnou.

K věci samé

K údajným protiprávním jednáním

98 Zaprvé žalobkyně ESVČ a delegaci v podstatě vytýká, že nevystavily formulář „estemara 6“ na její jméno do sedmi dnů po jejím odstoupení v říjnu 2001 a později její situaci ve vztahu k egyptskému orgánu sociálního zabezpečení nenapravily, a to i přes její opakované žádosti v tomto smyslu. Zadruhé jim vytýká, že se pokusily bez jejího souhlasu, aniž o tom byla předem informována, získat ohledně její osoby „movement certificate“.

– K nevystavení formuláře „estemara 6“ na jméno žalobkyně a k pozdějšímu nenapravení její situace

99 Pokud jde o toto první údajné protiprávní jednání, žalobkyně tvrdí, že došlo k porušení zaprvé zásady řádné správy, zadruhé zásady přiměřené lhůty a zatřetí použitelného egyptského práva.

100 Zaprvé, pokud jde o údajné porušení zásady řádné správy, žalobkyně tvrdí, že delegace a ESVČ nikdy její situaci neřešily nestranně a spravedlivě, což je v rozporu s článkem 41 Listiny základních práv Evropské unie. Uvádí, že několik let neobdržela od delegace žádnou konkrétní odpověď na své četné žádosti, čímž tato delegace záměrně a neprávem přehlížela její případ. Rovněž tvrdí, že ESVČ náležitě nevyhověla rozhodnutí veřejného ochránce práv ze dne 8. března 2013.

101 ESVČ popírá, že by byla zcela nečinná a neprokázala vůči žalobkyni dostatek respektu a spravedlnosti, a prohlašuje, že na žádosti žalobkyně mnohokrát odpověděla a podnikla kroky k vyřešení dotčeného problému. Rovněž popírá, že by nejednala v reakci na rozhodnutí veřejného ochránce práv ze dne 8. března 2013, přičemž v tomto ohledu zejména uvádí, že opakovaně žádala žalobkyni, aby jí předložila „movement certificate“, a že žalobkyně to odmítla udělat.

102 Zadruhé se žalobkyně domnívá, že delegace a ESVČ porušily zásadu přiměřenosti lhůt tím, že do dnešního dne nenapravily její situaci ve vztahu k egyptskému orgánu sociálního zabezpečení, i když od začátku roku 2005 delegaci žádala, aby ji co nejrychleji zaslala formulář „estemara 6“, později svoji žádost několikrát telefonicky, poštou a e-maily zopakovala, v roce 2010 se obrátila na GŘ Relex a veřejný ochránce práv vydal rozhodnutí konstatující protiprávní jednání ESVČ a z něj pramenící škody.

103 ESVČ tvrdí, že se žalobkyně na delegaci poprvé obrátila až v únoru 2005 a častější výměna korespondence mezi delegací a žalobkyní probíhala až od roku 2007. Uvádí, že důvodem, proč stále nedošlo k napravení situace žalobkyně, je, že žalobkyně od roku 2010 odmítá delegaci předložit „movement certificate“. Přetrvávání situace, o kterou se v této žalobě jedná, je tedy alespoň z části přičitatelné žalobkyni. Jak zejména vyplývá z rozhodnutí veřejného ochránce práv ze dne 8. března 2013, škody, jež žalobkyni vznikly po květnu 2010, lze přičíst výhradně jí, jelikož odmítala s delegací spolupracovat.

104 Zatřetí žalobkyně uvádí, že delegace porušila použitelné egyptské právo tím, že nevystavila formulář „estemara 6“ na její jméno do sedmi dnů po skončení platnosti její pracovní smlouvy. Tvrdí, že pouze delegace je s to napravit toto porušení. Posledně jmenovaná přitom od roku 2005 odmítá napravit její situaci pouze z finančních důvodů, jelikož k takové nápravě nemůže dojít zpětně, ale pouze od data podání tohoto formuláře, což zahrnuje platbu příspěvků na sociální zabezpečení až do posledně uvedeného data.

105 ESVČ uznává, že nevystavila formulář „estemara 6“ v požadované lhůtě, ale opakuje, že když se snažila vyřešit problém, nebyla schopna přimět žalobkyni, která odmítala požádat o „movement certificate“, ke spolupráci. Je toho názoru, že by bylo nesprávné uzavřít spis sociálního zabezpečení žalobkyně tak, jako kdyby pracovala pro delegaci do tohoto data. Dodává, že delegace nakonec využila služeb advokáta, který zaslal uvedený formulář na poslední adresu žalobkyně v Egyptě, jakož i dopis egyptskému orgánu sociálního zabezpečení, který však na něj nikdy neodpověděl.

106 Nejprve je třeba se zabývat tvrzeným porušením použitelného egyptského práva.

107 V této souvislosti je třeba poznamenat, že je mezi účastnicemi řízení nesporné, že podle uvedeného práva byla delegace do sedmi dnů po skončení platnosti pracovní smlouvy, kterou byla žalobkyně vázána, vystavit formulář „estemara 6“ na její jméno a doručit ho egyptskému orgánu sociálního zabezpečení, avšak že tak neučinila. Jak ESVČ uvedla na jednání, situace žalobkyně v tomto ohledu patrně nebyla k datu jednání stále napravena (viz bod 41 výše).

108 Je však třeba uvést, jak ostatně žalobkyně rovněž připustila na jednání, že takové porušení vnitrostátní právní úpravy třetí země nemůže jako takové a samo o sobě představovat porušení unijního práva, jež může založit mimosmluvní odpovědnost Unie. Bylo rozhodnuto, že nečinnost unijních orgánů může založit odpovědnost Unie pouze tehdy, pokud tyto orgány porušily zákonnou povinnost jednat

vyplývající z ustanovení unijního práva (rozsudky KYDEP v. Rada a Komise, bod 50 výše, EU:C:1994:329, bod 58, a ze dne 13. listopadu 2008, SPM v. Rada a Komise, T-128/05, EU:T:2008:494, bod 128).

109 Pokud však porušení vnitrostátní právní úpravy třetí země současně představuje porušení unijní právní normy, zejména obecné zásady unijního práva, může být mimosmluvní odpovědnost Unie založena. V projednávaném případě porušení použitelného egyptského práva, jež ESVČ uznala, musí být posuzováno v kontextu žalobních důvodů vycházejících z porušení zásady řádné správy a zásady přiměřená lhůty, a nikoli samostatně.

110 Zadruhé je třeba společně posoudit žalobní důvody vycházející z porušení zásady řádné správy a zásady přiměřené lhůty.

111 V tomto ohledu je třeba připomenout, že článek 41 Listiny základních práv nadepsaný „Právo na řádnou správu“ v odstavci 1 stanoví, že každý má právo na to, aby jeho záležitosti byly orgány, institucemi a jinými subjekty Unie řešeny nestranně, spravedlivě a v přiměřené lhůtě. Článek 41 odst. 3 Listiny připomíná zásadu zakotvenou v čl. 340 druhém pododstavci SFEU, podle které má každý od Unie právo na náhradu škod způsobených výkonem funkcí jejích institucí či jejich zástupců, a to v souladu s všeobecně platnými zásadami společnými pro právo členských států.

112 Vysvětlení k Listině základních práv upřesňují, že článek 41 je založen na skutečnosti, že Unie je právním společenstvím, jehož znaky byly vymezeny v judikatuře, která mimo jiné zakotvila řádnou správu jako obecnou právní zásadu.

113 Je-li zásada řádné správy výrazem zvláštního práva, jako je právo, aby byly záležitosti řešeny nestranně, spravedlivě a v přiměřené lhůtě ve smyslu článku 41 Listiny základních práv, je třeba ji považovat za unijní právní normu, jejímž cílem je přiznání práv jednotlivcům [pokud jde o povinnost řádné péče, která souvisí se zásadou řádné správy a ukládá příslušnému orgánu přezkoumat pečlivě a nestranně všechny relevantní skutečnosti projednávaného případu, viz rozsudek ze dne 16. prosince 2008, Masdar (UK) v. Komise, C-47/07 P, Sb. rozh., EU:C:2008:726, bod 91 a citovaná judikatura; v tomto smyslu rovněž viz rozsudky ze dne 4. října 2006, Tillack v. Komise, T-193/04, Sb. rozh., EU:T:2006:292, bod 127, a SPM v. Rada a Komise, bod 108 výše, EU:T:2008:494, bod 127].

114 Dále je třeba mít za to, že orgány, instituce a jiné subjekty Unie nedisponují prostorem pro uvážení, pokud jde o dodržování zásady řádné správy v konkrétním případě, jíž se v projednávané věci žalobkyně dovolává. Konstatování pouhého porušení této zásady ze strany delegace a ESVČ proto postačuje k prokázání existence dostatečně závažného porušení ve smyslu judikatury uvedené v bodě 51 výše.

115 Je třeba konstatovat, že na jednání ESVČ připustila, že v projednávaném případě došlo k porušení zásady řádné správy ve smyslu článku 41 Listiny základních práv, a zvláště zásady přiměřené lhůty.

116 Skutečnosti uvedené ve spise a sled událostí, jak je popsán v bodech 1 až 41 výše, v každém případě prokazují existenci takového porušení. V podstatě podávají důkaz o tom, že delegace, jejíž právní nástupkyní se stala ESVČ, nevyvinula ve vztahu k žalobkyni žádné úsilí, i když to byla více než deset let její zaměstnankyně, kromě toho, že nevystavila na jméno žalobkyně a nedoručila egyptskému orgánu sociálního zabezpečení formulář „estemara 6“ v říjnu 2001, přijala poprvé konkrétní opatření v reakci na žádost ze dne 3. února 2005 (viz bod 5 výše), poté mnohokrát zopakovanou (viz body 8, 11, 13, 15, 17, 19 a 20 výše), až dne 18. března 2010. Tehdy se snažila získat jménem žalobkyně „movement certificate“ (viz bod 22 výše). Do té doby delegace nic neučinila a nereagovala na žádosti žalobkyně nebo na ně dávala pouze vyhýbavé odpovědi, když tvrdila, že potřebuje více času, aby tento problém vyřešila. Na otázku položenou v tomto ohledu na jednání nebyla ESVČ schopna nijak vysvětlit, proč delegace na naprosto legitimní žádosti žalobkyně nereagovala.

117 ESVČ nemůže odůvodnit pozdější nenapravení situace žalobkyně tím, že žalobkyně odmítla požádat o „movement certificate“ a předat jí ho, ani tím, že ji o to delegace od poloviny roku 2010 několikrát žádala.

118 Jak totiž žalobkyně ve svých písemnostech a na jednání zdůraznila, neexistuje žádný důkaz o tom, že by předložení „movement certificate“, kterým se potvrzuje, že opustila egyptské území v říjnu 2001, bylo nezbytné k nápravě její situace v oblasti sociálního zabezpečení. Z tohoto důvodu a s ohledem na osobní důvody uváděné žalobkyní, jakož i odmítnutí ESVČ vážně se zabývat možností přiznat jí náhradu škody, je pochopitelné, že se žalobkyně zdráhala o takové potvrzení požádat. V tomto ohledu je třeba uvést, že „movement certificate“ není banální dokument, byť není prokázáno, že je pouze, nebo dokonce hlavně používán v rámci trestního řízení.

119 Jak vyšlo jasně najevo na jednání, i když se delegace a ESVČ skutečně snažily získat uvedený „movement certificate“, usilovaly o něj především ve vlastním zájmu, aby mohl být spis sociálního zabezpečení žalobkyně uzavřen zpětně, v říjnu 2001. Mezi účastnicemi řízení je tedy nesporné, že delegace mohla vystavit formulář „estemara 6“ nesoucí datum jeho skutečného vystavení egyptskému orgánu sociálního zabezpečení kdykoliv, ale v takovém případě by se vystavila povinnosti doplatit příspěvky na sociální zabezpečení až do tohoto data. V této souvislosti je třeba připomenout, že formulář „estemara 6“, s jehož zasláním žalobkyni v říjnu 2011 delegace nakonec souhlasila, byl tímto orgánem odmítnut, jelikož byl antidatován, s datem říjen 2001 (viz bod 34 výše).

120 Z předcházejících úvah vyplývá, že se delegace a ESVČ tím, že nevystavily formulář „estemara 6“ na jméno žalobkyně ve lhůtách stanovených použitelným egyptským právem a později její situaci nenapravily, dopustily protiprávního jednání, které může založit mimosmluvní odpovědnost Unie.

– Ke snaze delegace získat „movement certificate“

121 Žalobkyně tvrdí, že delegace porušila právo na respektování jejího soukromého života tím, že se v roce 2010 obrátila, aniž ji o tom informovala, *a fortiori* bez jejího souhlasu, na egyptské orgány odpovědné za přistěhovalectví a cestovní pasy za účelem získání „movement certificate“.

122 ESVČ popírá, že porušila právo na respektování soukromého života žalobkyně. Tvrdí mimo jiné, že se delegace pokusila sama získat „movement certificate“ na základě informací získaných od egyptského orgánu sociálního zabezpečení, a to v dobré víře a s cílem napravit situaci žalobkyně.

123 V tomto ohledu stačí uvést, že žalobkyně nepředkládá žádný důkaz o tom, jak snaha delegace získat „movement certificate“, jenž se jí týkal a potvrzoval pouze to, že v říjnu 2011 opustila egyptské území, mohla narušit její soukromí. Jak ESVČ uvedla, aniž jí žalobkyně v tomto bodě odporovala, informace, jejíž úřední potvrzení pro čistě administrativní účely se delegace snažila touto cestou získat, byla delegaci sdělena žalobkyní v době jejího odstoupení, nebyla tedy soukromé povahy.

124 Z tohoto důvodu nemůže být snaha delegace získat „movement certificate“, jenž se týkal žalobkyně, považována za protiprávní jednání, které by mohlo založit mimosmluvní odpovědnost Unie.

K tvrzeným újmám a příčinné souvislosti

125 Z bodů 106 až 120 výše vyplývá, že se delegace a posléze ESVČ dopustily protiprávního jednání, jež by mohlo založit mimosmluvní odpovědnost Unie, tím, že v rozporu se zásadou řádné správy a zásadou přiměřené lhůty nevystavily formulář „estemara 6“ na jméno žalobkyně ve lhůtách stanovených použitelným egyptským právem a později její situaci v tomto ohledu nenapravily. Kromě toho z bodů 89 až 97 výše vyplývá, že projednávaná žaloba je přípustná v rozsahu, v němž požaduje náhradu druhé, třetí a čtvrté tvrzené majetkové újmy, jakož i tvrzených nemajetkových újem, vznikly-li tyto jednotlivé újmy po 30. říjnu 2008.

126 Je tedy třeba přezkoumat, zda jsou tyto újmy skutečné a jisté, a pokud ano, zda existuje přímá příčinná souvislost mezi konstatovaným protiprávním jednáním a uvedenými újmami.

– Ke druhé tvrzené majetkové újmě

127 Žalobkyně se především domáhá toho, aby jí byly nahrazeny náklady na bydlení, které vynaložila v Belgii od roku 2004, ohodnocené na celkovou částku 133 493,88 eura. Tvrdí, že kdyby delegace vystavila formulář „estemara 6“, mohla se vrátit žít a pracovat do Egypta od konce roku 2003 a bydlet bezplatně u své rodiny do doby předání bytu v roce 2004, který si v Káhiře koupila. Vzhledem k tomu, že musela z důvodu protiprávního jednání delegace a ESVČ zůstat žít v Belgii, požaduje náhradu zaplaceného nájemného za pronájem dvou bytů, které postupně obývala v období od 1. ledna 2004 do 31. ledna 2008, a to ve výši 40 950 eur, přičemž upřesňuje, že v červenci 2007 si tam koupila byt, do kterého se mohla nastěhovat dne 1. února 2008. Žádá rovněž o zaplacení částky ve výši 4 438 eur, která odpovídá nákupu nábytku pro druhý pronajatý byt v Bruselu (Belgie). Konečně se domnívá, že tyto částky mají být navýšeny o částku úroků splatných od 1. července 2007 z úvěru sjednaného na nákup jejího bytu v Belgii, a to ve výši 88 105,88 eura.

128 Žalobkyně se podpůrně domáhá náhrady úroků splatných od 30. října 2008 z úvěru uvedeného v bodě 127 výše, a to ve výši 78 623,81 eura.

129 ESVČ popírá existenci přímé příčinné souvislosti mezi dotčeným protiprávním jednáním a touto újmou a argumentuje v podstatě tím, že se žalobkyně dobrovolně rozhodla žít v Belgii a náklady, jejichž náhradu požaduje, jsou pouze běžným důsledkem jejího životního rozhodnutí. Mimoto byla jakákoliv případná příčinná souvislost narušena vlastním jednáním žalobkyně, která odmítla požádat o „movement certificate“.

130 Především je třeba konstatovat, že jelikož je návrh na náhradu druhé tvrzené majetkové újmy promlčen, pokud jde o období před 30. říjnem 2008, mohou být Tribunálem zohledněny pouze nároky týkající se nákladů žalobkyně na bydlení, jež formulovala podpůrně.

131 Dále je třeba konstatovat, že mezi dotčeným protiprávním jednáním a újmou, jež se skládá z úroků, které žalobkyně musela platit z úvěru sjednaného na nákup bytu v Bruselu, neexistuje dostatečně přímá příčinná souvislost.

132 V tomto ohledu je třeba připomenout, že z judikatury vyplývá, že v případech, kdy dovolávané jednání, jež údajně způsobilo škodu, spočívá v nečinnosti, je zvlášť nutné se ujistit, že uvedená škoda byla skutečně způsobena vytýkanou nečinností a nemohla být způsobena jednáním, jež je odlišné od jednání vytýkaného žalovanému orgánu (viz usnesení ze dne 17. prosince 2008, Portela v. Komise, T-137/07, EU:T:2008:589, bod 80 a citovaná judikatura).

133 Je pravda, jak již bylo uvedeno dříve, že z důvodu dotčeného protiprávního jednání se žalobkyně nemohla vrátit žít a pracovat do Egypta od začátku roku 2005. Je však třeba konstatovat, že její rozhodnutí v červenci 2007 koupit si byt v Bruselu a vzít si z tohoto důvodu hypoteční úvěr, vyplývá z její osobní volby, a nikoli z tohoto jednání. Mezi tímto jednáním a tímto kupním a úvěrovým rozhodnutím existuje nanejvýš nepřímý vztah příčiny a následku. V tomto ohledu lze zejména uvést, že v žalobním návrhu žalobkyně uvádí, že „[aby] si zajistila nemovitý kapitál, který by dorovnával budoucí směšný starobní důchod […], se nakonec rozhodla vzít si v Belgii v červenci 2007 úvěr na koupi bytu“.

134 Z toho vyplývá, že návrh na náhradu druhé tvrzené majetkové újmy musí být zamítnut.

– Ke třetí tvrzené majetkové újmě

135 Žalobkyně tvrdí, že z důvodu dotčeného protiprávního jednání ztratila příležitost vrátit se pracovat do Egypta od 1. ledna 2004 a dosáhnout tam profesní kariéry, která by byla ve srovnání s kariérou, kterou dosáhla v Belgii, prestižnější, dynamičtější a finančně zajímavější. V první řadě ohodnocuje tuto újmu na 50 % čisté mzdy, kterou pobírala v Belgii od 1. ledna 2004 do dne podání této žaloby, v celkové výši 131 150 eur. Podpůrně, vycházejíc z čisté mzdy od 30. října 2008, požaduje úhradu ve výši 68 800 eur.

136 ESVČ tvrdí, že žalobkyně tím, že odmítla požádat o „movement certificate“ a předložit jí ho, nejen neprokázala „přiměřenou řádnou péči“, aby omezila rozsah třetí tvrzené újmy, ale navíc narušila jakoukoli příčinnou souvislost mezi dotčeným protiprávním jednáním a touto újmou. Kromě toho zpochybňuje skutečnost, že by zaměstnání vykonávané žalobkyní v Belgii bylo méně prestižní a méně zajímavé než zaměstnání, která by mohla vykonávat v Egyptě, a uvádí, že žalobkyně nepředkládá žádný důkaz pro svá tvrzení týkající se odměny za práci, kterou by mohla získat v této zemi. Konečně tvrdí, že částka požadovaná v souvislosti s touto újmou není ničím podložená.

137 Návrhové žádání žalobkyně znějící na náhradu škody za ztrátu příležitosti dosáhnout zajímavější a lukrativnější profesní kariéry v Egyptě musí být zamítnuto, jelikož není dostatečně prokázáno, že k újmě skutečně došlo.

138 Ze spisu zajisté dostatečně jasně vyplývá, a mezi účastnicemi řízení je nesporné, že jelikož delegace v rozporu s právem nevystavila formulář „estemara 6“ na jméno žalobkyně a později její situaci nenapravila, ztratila posledně uvedená v Egyptě pracovní příležitosti v únoru 2005, dubnu 2005, září 2005, lednu 2006 a březnu 2007 a musela i nadále pracovat a žít v Belgii.

139 Avšak argument žalobkyně, podle kterého by mohla v Egyptě dosáhnout profesní kariéry, která by byla ve srovnání s kariérou, kterou dosáhla v Belgii, prestižnější a intelektuálně i finančně zajímavější, je založen na pouhých domněnkách.

140 Zaprvé žalobkyně ve svých písemnostech tvrdí, že zatímco byla schopna najít si v Belgii „pouze místo sekretářky v malém [neziskovém spolku], které se zabývá uváděním zinku na trh“, z její pracovní smlouvy, která je uvedena v příloze A 18 jejího žalobního návrhu a z dopisu uvedeného v příloze C 3 repliky, vyplývá, že byla v září 2001 přijata na místo „Assistant to Market Development Coordinator and Environment and Public Affairs Manager“ (asistentka koordinátora pro rozvoj trhu a ředitele pro životní prostředí a veřejné záležitosti). Mimoto její pracovní povolení uvádějí, že byla „pověřena projekty“, a memorandum ze dne 13. února 2013 uvedené v příloze A 18 návrhu ji identifikuje jako „Executive and Personal Assistant“ (výkonnou a osobní asistentku).

141 Zadruhé v žalobním návrhu žalobkyně srovnává svou profesní situaci v Belgii s funkcemi, které vykonávala v rámci delegace, „tj. struktury o šedesáti osobách diplomatické povahy, jež zastupuje prestižní organizaci“. Toto srovnání je přitom zcela irelevantní, neboť o tom, že odstoupí z uvedených funkcí a že odjede pracovat do Belgie, v říjnu 2001 rozhodla sama žalobkyně.

142 Zatřetí je třeba konstatovat, že žalobkyně nepředkládá žádné důkazy na podporu svých tvrzení týkajících se výše odměn za práci, které by pobírala v Egyptě. Pokud jde o metodu, kterou uvádí, aby vyčíslila tuto tvrzenou újmu, a to použití koeficientu 50 % čisté mzdy, již pobírá v Belgii, jedná se o metodu čistě svévolnou.

143 Začtvrté tvrzení žalobkyně, podle kterého nemá „profil zvlášť slibný a vyhledávaný zaměstnavateli“ v Belgii, není vůbec přesvědčivé. Je pravda, že žalobkyně má jen základní znalost nizozemštiny, ale mluví francouzsky, anglicky a arabsky, navíc má dobré znalosti španělštiny a italštiny. Mimoto její 10leté zkušenosti z delegace, zejména jak je popisuje v žalobním návrhu, jednoznačně představují profesní výhodu.

144 Z výše uvedeného vyplývá, že návrh na náhradu třetí tvrzené majetkové újmy musí být zamítnut.

– Ke čtvrté tvrzené majetkové újmě

145 Čtvrtá majetková újma, kterou žalobkyně tvrdí, spočívá ve snížení výše starobního důchodu, na který bude mít nárok v Belgii. Tvrdí, že z důvodu protiprávního jednání delegace a ESVČ nedosáhne minimálního počtu let požadovaných pro nárok na starobní důchod v Egyptě a počet odpracovaných let, kterých může dosáhnout v Belgii, je příliš nízký na to, aby vedl k nároku na plný starobní důchod v tomto státě. Domáhá se tedy v rámci hlavního i podpůrného návrhového žádání zaplacení částky ve výši 181 440 eur, odpovídající „rozdílu mezi starobním důchodem, který bude pobírat, a částkou, již by pobírala v případě odpracování plného počtu let s ekvivalentní odměnou za práci od svých 65 do 83 let“.

146 ESVČ v podstatě namítá, že čtvrtá tvrzená újma není skutečná, jistá ani vyčíslená.

147 Je třeba konstatovat, že čtvrtá tvrzená majetková újma je zcela nejistá. Žalobkyně totiž zakládá svá tvrzení na čistě hypotetickém předpokladu, podle kterého by v případě, že by se mohla vrátit pracovat do Egypta, odpracovala by tam dostatečný počet let, a to nejméně 20 let, aby měla nárok na starobní důchod, než stanoví výši této újmy na základě rovněž hypotetického předpokladu plného počtu odpracovaných let, a tedy plného starobního důchodu, v Belgii.

148 Návrhu na náhradu čtvrté tvrzené majetkové újmy nelze tedy vyhovět.

– K tvrzeným nemajetkovým újmám

149 Zaprvé žalobkyně tvrdí, přičemž odkazuje na lékařské zprávy přiložené k žalobnímu návrhu, že protiprávní jednání delegace a ESVČ ji uvedlo do stavu stresu a úzkosti a způsobilo jí zažívací a kožní poruchy, jakož i hlubokou depresi. Zadruhé tvrdí, že trpí odloučením od své rodiny a přátel. Tuto dvojí nemajetkovou újmu ohodnocuje *ex aequo et bono* na částku 50 000 eur.

150 ESVČ se domnívá, že mezi protiprávním jednáním a touto dvojí nemajetkovou újmou neexistuje žádná příčinná souvislost a případná příčinná souvislost byla v každém případě narušena jednáním samotné žalobkyně.

151 Je třeba konstatovat, že různé lékařské zprávy a osvědčení přiložené k žalobnímu návrhu prokazují, že během období shodujícího se s obdobím projednávaného sporu měla žalobkyně zdravotní problémy, a to jak fyzické, tak psychické, a trpěla odloučením od rodné země, rodiny a přátel.

152 Mimoto ze spisu právně dostačujícím způsobem vyplývá, že tyto problémy a utrpení vyplývají z protiprávního jednání a naprosté lhostejnosti delegace a ESVČ. Toto jednání uvedlo žalobkyni do zvlášť obtížné situaci a způsobilo jí zejména stres a pochopitelnou depresi.

153 Z důvodů uvedených v bodě 90 výše nelze vážně tvrdit, jak učinila ESVČ, že rozhodnutí žalobkyně zůstat v Belgii od roku 2005 bylo její osobní a dobrovolnou volbou. Kromě toho z důvodů již uvedených v bodech 118 a 119 výše nelze žalobkyni vytýkat, že odmítla předat delegaci a ESVČ „movement certificate“.

154 Výše dvojí nemajetkové újmy, která žalobkyni vznikla v důsledku jednání delegace a ESVČ, musí být s ohledem na okolnosti projednávaného případu ohodnocena *ex aequo et bono* k datu tohoto rozsudku na částku 25 000 eur.

155 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je tedy třeba projednávané žalobě částečně vyhovět v rozsahu, v němž směřuje k náhradě dvojí nemajetkové újmy vzniklé žalobkyni, a to v uvedené částce ve výši 25 000 eur. Ve zbývající části se žaloba zamítá.

K návrhu na organizační procesní opatření

156 Jak bylo uvedeno v bodě 47 výše, žalobkyně požádala Tribunál, aby v rámci organizačních procesních opatření nařídil ESVČ předložit dokumenty dokládající kroky, které delegace a ESVČ učinily za účelem řešení tohoto sporu.

157 ESVČ kromě toho, že zdůraznila, že Tribunál je jediný oprávněný posoudit, zda je případně nezbytné doplnit informace, které má k dispozici ve věcech, které jsou mu předloženy, přiložila k duplice kopii různých dopisů, které si vyměnila zejména s egyptským advokátem, jež se týkají uvedených kroků.

158 Za těchto okolností, a s ohledem na další dokumenty předložené v rámci projednávané věci, které umožňují Tribunálu být dostatečně informován, není namístě nařídit žalobkyní navrhovaná organizační procesní opatření.

K nákladům řízení

159 Článek 134 odst. 3 jednacího řádu Tribunálu stanoví, že pokud měli účastníci řízení ve věci částečně úspěch i neúspěch, ponese každý z nich vlastní náklady řízení. Jeví-li se to však vzhledem k okolnostem v projednávané věci jako odůvodněné, může Tribunál rozhodnout, že účastník řízení ponese vlastní náklady řízení a nahradí část nákladů řízení vynaložených druhým účastníkem řízení.

160 Vzhledem k tomu, že v projednávané věci bylo žalobě částečně vyhověno, budou okolnosti věci náležitě zohledněny rozhodnutím, že žalobkyně ponese dvě desetiny vlastních nákladů řízení a nahradí dvě desetiny nákladů vynaložených ESVČ a ESVČ ponese osm desetin vlastních nákladů řízení a nahradí osm desetin nákladů vynaložených žalobkyní.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (šestý senát)

rozhodl takto:

1) Evropské službě pro vnější činnost (ESVČ) se ukládá povinnost zaplatit paní Randě Chart náhradu škody ve výši 25 000 eur.

2) Ve zbývající části se žaloba zamítá.

3) Paní Randa Chart ponese dvě desetiny vlastních nákladů řízení a nahradí dvě desetiny nákladů vynaložených ESVČ.

4) ESVČ ponese osm desetin vlastních nákladů řízení a nahradí osm desetin nákladů vynaložených paní Randou Chart.

Frimodt Nielsen Dehousse Collins

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 16. prosince 2015.

Podpisy.

Obsah

Skutečnosti předcházející sporu 1

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení 5

Právní otázky 6

Úvodní poznámky 6

K přípustnosti 8

K věci samé 12

K údajným protiprávním jednáním 12

– K nevystavení formuláře „estemara 6“ na jméno žalobkyně a k pozdějšímu nenapravení její situace 12

– Ke snaze delegace získat „movement certificate“ 15

K tvrzeným újmám a příčinné souvislosti 15

– Ke druhé tvrzené majetkové újmě 16

– Ke třetí tvrzené majetkové újmě 17

– Ke čtvrté tvrzené majetkové újmě 18

– K tvrzeným nemajetkovým újmám 18

K návrhu na organizační procesní opatření 19

K nákladům řízení 19